

Høringsnotat – endring av særavgiftsforskriften – elektrisk kraft – landstrøm og datasentre

Toll- og avgiftsdirektoratet sender på vegne av Finansdepartementet på høring forslag til endringer i forskrift 11. desember 2001 nr. 1451 om særavgifter («saf.») for å gjennomføre Stortingets vedtak om å redusere avgiften på elektrisk kraft fra land til skip i næringsvirksomhet med en bruttotonnasje over 400 tonn og til datasentre med uttak over 5 MW.

Bakgrunnen er forslag fremmet i Prop. LS (2015–2016) Skatter, avgifter og toll 2016, se omtale i budsjettproposisjonen avsnitt 9.6.

Direktoratet behandler i det følgende først gjennomføringen av redusert sats for datasenter, før vi går over til redusert sats for landstrøm i pkt. 2. Til sist gis det et felles utkast til forskriftsendringer.

1. Redusert sats for datasenter

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2015, ble regjeringen bedt om å utrede nærmere hvordan avgiften på elektrisk kraft bør avgrenses med redusert sats i lys av at det etableres ny, energiintensiv virksomhet utenfor tradisjonell industri, blant annet datasentre. Det ble bedt om at forslag ble framlagt i statsbudsjettet for 2016.

Ved utformingen av regelverk for gjennomføring har direktoratet sett hen til utformingen av avgiften på elektrisk kraft i Finland, se nærmere om denne ordningen i pkt. 1.2. Direktoratet har tatt utgangspunkt i Finlands modell, men forslaget avviker noe på enkelte punkter, da det finske regelverket er basert på en målepunktordning.

1.1 Kort om avgift på elektrisk kraft til næringsvirksomhet mv. i Norge

Den generelle avgiftssatsen på elektrisk kraft i Norge er 14,15 øre per kWh. Avgiften gjelder kun elektrisk kraft som leveres her i landet. Det er gitt en særskilt sats på 0,45 øre per kWh (foreslått økt til 0,48 kWh fra 2016) for elektrisk kraft som leveres til industri, bergverk, produksjon av fjernvarme og arbeidsmarkedsbedrifter som utøver industriproduksjon. Den særskilte satsen gjelder også for elektrisk kraft som leveres til Finnmark og syv kommuner i Nord-Troms (tiltakssonen), uavhengig av hva kraften benyttes til. For elektrisk kraft til enkelte virksomheter er det gitt fullt fritak fra avgiften, herunder til kjemisk reduksjon eller elektrolyse, metallurgiske og mineralogiske prosesser, samt til veksthusnæringen. Datasentre betaler per i dag den ordinære satsen på 14,15 øre for elektrisk kraft.

1.2 Kort om avgift på elektrisk kraft i Finland

Direktoratet vil i det følgende ta for seg redusert sats for datasenter i Finland, ettersom det er tatt utgangspunkt i Finlands regelverk i forslaget til forskrift. Sverige og Danmark har per i dag ikke særskilte regler om redusert sats for datasenter.

Den ordinære satsen for avgift på elektrisk kraft i Finland er 2,253 eurocent (ca 20 norske øre). For industri og datahaller er satsen 0,703 eurocent (ca 6 norske øre). Avgiften består av

en energiskatt og en forsyningsberedskapsavgift. Industri er definert som virksomhet som tilhører næringshovedområde C (produksjon), samt noe bergverk og støttevirksomhet, samt veksthusindustri. Datahall er definert som et datasenter med en sammenlagt effekt på over fem megawatt, der det bedrives informasjonstjenestevirksomhet, informasjonsbehandling, utleie av serverplass og dertil hørende tjenester som sin hovedsakelige næringsvirksomhet. Med en datahalls effekt er det ment den effekt som faktisk anvendes, og ikke en datahalls planlagte maksimale effekt. Det er en forutsetning for den lave satsen for industri og datahaller, at kraften måles separat.

I datahallens effekt medregnes forbruk til servere, anordninger (kjølesystem, pumper, belysning, sikkerhetsanordninger) og aggregater, når disse direkte støtter servernes funksjon. I datahallens forbruk omfattes ikke el-kraft som forbrukes ved produksjon av kjøling som skjer utenfor datahallen, som fjernkjøling.

1.3 Redusert avgiftssats for store datasentre

1.3.1 Krav til hovedvirksomhet

Det foreslås at den reduserte satsen for datasentre kun gis anvendelse på virksomhet som har datalagring og -prosessering som sin hovedsakelige næringsvirksomhet. Med prosesseringstjenester menes behandling av data, unntatt lagring og transport av data. Eksempler på slike prosesseringstjenester er bl.a. behandling av regnskaps-, meteorologiske-, og seismiske data. Direktoratet legger til grunn at datasentervirksomheten skal være virksomhetsutøverens hovedsakelige næringsvirksomhet. Vi legger videre til grunn at både lagrings- og prosesseringstjenester skal medregnes i vurderingen av kravet til hovedvirksomhet.

Direktoratet presiserer at der datasentervirksomhet ikke er hovedvirksomhet, men en støttefunksjon til selskapets hovedvirksomhet vil denne virksomheten falle utenfor retten til redusert sats. Dette gjelder selv om selskapets datasentre skulle ha en kapasitet over 5 MW.

1.3.2 Krav til uttak over 5 MW

I henhold til Stortingets vedtak er det foreslått et krav til uttak på 5 MW. Direktoratet legger til grunn at det er tale om datasenterets sammenlagte faktiske effektbehov, ikke planlagt maksimal effekt, som løsningen i Finland, jf. over. Direktoratet finner det nødvendig å presisere nærmere i forskrift hvordan kravet til uttak skal beregnes.

1.3.3 Avgrensning til bestemte prosesser

Dagens reduserte sats på avgift på elektrisk kraft til industrien gjelder kraft som forbrukes i selve produksjonsprosessen, jf. stortingsvedtakets § 1 bokstav a. Produksjonsprosessbegrepet avgrenses mot administrasjonsbygg, dvs. bygg/anlegg hvor arealene benyttet til annet enn produksjonsprosess overstiger 80 prosent av byggets/anleggets totale areal, jf. særavgiftsforskriften § 3-12-6. Datasenter vil etter vårt syn i mindre grad kunne knyttes til den tradisjonelle forståelsen av begrepet produksjon, og vil etter direktoratets syn ikke være egnet til å avgrense den reduserte satsen for datasenter.

1.3.4 Avgrensning til datahallens effekt/behov

Direktoratet legger, som i Finland, til grunn at kravet til effekt må vurderes ut fra datasenterets faktiske effektbehov. Det enkelte datasenter vil som en følge av dette oppnå retten til redusert sats på det tidspunktet det er servere og støtteanordninger med et effektbehov på 5 MW eller mer. Direktoratet finner at risikoen for omgåelse av avgiften vil være liten ved en slik løsning, ved at det faktisk må være utstyr som har behov for slik effekt.

1.3.5 Øvrige avgrensninger

I forlengelsen av pkt. 1.3.4 blir spørsmålet om hvilket uttak som skal legges til grunn i det totale effektbehovet. Direktoratet legger som i Finland til grunn at uttak som faktisk brukes av serverne i datasenteret, og kapasitet tilordnet anordninger og aggregat som direkte støtter servernes funksjon er omfattet. Støtteanordninger vil for eksempel være datahallens kjølesystem, belysning og reserve- og beskyttelsessystemer. Også øvrig elektrisk kapasitet som er nødvendig for selve datasenteret vil regnes med i den totale kapasiteten. Dette kan eksempelvis være kontorlokaler til bruk for overvåking av serverfunksjoner mm.

Den reduserte satsen vil i henhold til forslaget ikke omfatte kapasitet tilordnet fjernkjøling. Videre vil elektrisk kraft benyttet av andre bygg, som kontorlokaler o.l. som ikke er del av selve datasenteret falle utenfor retten til redusert sats. Elektrisk kraft som ikke brukes i direkte sammenheng med den datatjenesten som leveres, vil ikke regnes med i den totale kapasiteten

1.4 PUE – Power Usage Effectiveness

Direktoratet er kjent med at datasenterbransjen bruker tallet PUE (Power Usage Effectiveness) for energieffektivitet. PUE er et forholdstall som viser hvor mye energi som blir brukt for å levere energi til datasenterets utstyr. Den optimale PUE er 1, som vil si at all energi benyttes av det installerte IT-utstyret. De fleste eksisterende datasentre benytter imidlertid ca. 80 % (tilsvarende 1,8 PUE) mer energi for å drifte datasenteret. Dette skyldes tap i transformatorer, ventilasjon, belysning, kjøling mm. PUE vil også variere avhengig av type datasenter. Et anlegg som drifter mindre kritiske data kan investere i enklere og mindre støtteutstyr i motsetning til datasentre som drifter virksomhets- eller samfunnskritiske data. I følge bransjen selv karakteriseres datasentre med kritiske applikasjoner og en PUE under 1,35 som energieffektive eller «grønne» datasentre.

Direktoratet har vurdert, men finner ikke grunnlag for, en ytterligere reduksjon av el-avgiften basert på PUE, da redusert sats allerede tilsvarer minstesatsen etter energiskattedirektivet. Vi viser videre til at PUE-begrepet ikke er benyttet i el-avgiftsregelverket for øvrig. En høyere sats enn minstenivået for datasenter med høy PUE vil derfor kunne innebære en tilfeldig forskjellsbehandling sett opp mot reglene om redusert sats under ett.

1.5 Gjennomføring, dokumentasjon

Redusert avgiftssats for datasentre med uttak på over 5 MW kan gjennomføres ved at nettselskapet etter mottak av dokumentasjon fakturerer kraften med den reduserte satsen og fører dette opp i den terminvise avgiftsoppgaven ved angivelse av en særskilt avgiftsgruppe. Direktoratet tar i denne sammenheng utgangspunkt i eksisterende regler for gjennomføring

av redusert sats for leveranser av elektrisk kraft til industri mv. i saf. § 3-12-7.

Dokumentasjonen bør bestå av en bekreftelse fra autorisert elektriker om at det elektriske anlegget har en utbygd kapasitet på over 5 MW. I tillegg stilles det krav om egenerklæring fra virksomheten som driver datasenteret om at det faktiske effektuttaket i perioden har vært på minst 5 MW.

Det bemerkes at dokumentasjonen ikke skal være eldre enn ett år, jf. saf. § 3-12-8 andre ledd, første punktum. Dokumentasjonen skal oppbevares av nettselskapet i ti år av kontrollhensyn. Virksomheten som avgir dokumentasjonen er videre ansvarlig for at opplysningene som avgis er riktige og fullstendige. I det tilfelle vilkårene for redusert sats ikke lenger er oppfylt vil virksomheten være pliktig å opplyse nettselskapet om dette.

1.5.1 Forholdsmessig fordeling

For de tilfeller hvor datasentret får levert all kraft over ett abonnement, og denne kraften benyttes til formål som dels faller innenfor og dels utenfor avgiftssatsen, legger vi til grunn at det skal foretas en forholdsmessig fordeling av kraftforbruket. Dette innebærer at datasentret selv gir nettselskapet de nødvendige opplysninger om fordelingen av kraftforbruket. Dette er for øvrig i tråd med slik regelverket praktiseres i dag for leveranser til industriformål mv., jf. saf. § 3-12-7 andre ledd.

1.6 Administrative og økonomiske konsekvenser

Direktoratet legger til grunn et tap i proveny som omtalt i St. prp. nr. 1 (2015-2016) på om lag 20 mill. kroner påløpt og om lag 15 mill. kroner bokført i 2016. Direktoratet understreker samtidig på bakgrunn av forskriftsutkastet at provenytapet er usikkert og særlig vil avhenge av hvor mange datasentre som har faktisk effektuttak på over 5 MW. For eksempel vil et datasenter med uttak rett under 5 MW betale om lag 5 millioner kroner. Datasentre som har faktisk uttak på 5 MW eller mer vil på den andre siden bare måtte betale om lag 200 000 kroner i avgift på elektrisk kraft. Denne terskeeffekten gjør provenyanslaget svært usikkert.

Provenyet for staten gir tilsvarende besparelse for datasentrene, men med fradrag for den administrative byrden ved å sørge for at nettselskapene til enhver tid har den påkrevde dokumentasjonen for fritaket. Det vil også knytte seg administrative kostnader i forhold til etterberegningssaker, der det viser seg at vilkårene for redusert sats likevel ikke er oppfylt. En redusert sats vil medføre noe økt bruk av ressurser hos avgiftsmyndighetene, både i kontrollsituasjonen, under saksbehandlingen og i eventuelle rettssaker.

2. Redusert sats for landstrøm

2.1 Kort om avgift på elektrisk kraft til skip i Norge

Skip som bruker kraft fra land betaler per i dag den ordinære el-avgiftssatsen på 14,15 øre per kWh. Skip kan også ha aggregat drevet av mineralolje for produksjon av elektrisk kraft til eget forbruk om bord, men slik produksjon og forbruk er ikke avgiftspliktig.

Skip i næringsvirksomhet er i hovedsak unntatt grunnavgift på mineralolje. Fordi skip i liten grad betaler grunnavgift på mineralolje, kan full avgiftssats på elektrisk kraft fra land skape hinder for utvikling og bruk av elektriske løsninger. Regjeringen foreslår på denne bakgrunn

vedtak om redusert sats på elektrisk kraft levert fra land til skip i næringsvirksomhet med bruttotonnasje over 400 tonn.

2.2 Gjennomføring av redusert sats for landstrøm

2.2.1 Bakgrunn

Direktoratet tar forbehold om at landstrømløsninger er under hurtig utvikling, og at både tekniske løsninger og eier/driftsforhold vil kunne endre seg. Direktoratet legger til grunn at havneselskapet i praksis har vært leverandør av kraft fra land til skip og har avregnet dette sammen med avregning av andre avgifter og vederlag for tjenester i havnen¹. Samtidig kan landstrøm leveres av netteiers forretningsenhet eller av andre aktører.

Som hovedregel krever omsetning av elektrisk energi omsetningskonsesjon etter energiloven § 4-1. Det er likevel gitt visse unntak i energilovforskriften § 4-2, og det er i landstrømsammenheng uttalt at det er ønskelig å bruke unntaket, for å etablere et fellesmålt landstrømanlegg². I så fall vil havnen eller et driftsselskap alene stå som kunde hos netteier, og ha et eget avregningssystem for å tariffere den enkelte kunden³. Direktoratet legger til grunn at dersom havnen må ha omsetningskonsesjon, vil rederen eller dennes agent selv stå som kunde hos netteier.

Dersom havne- eller driftsselskapet ikke selv «transporterer elektrisk kraft til forbruker», vil dette ikke ha rett eller plikt til å registrere seg for el-avgiften, jf. saf. § 5-1. Samtidig kan enkelte slike selskap være eiere av høyspent landstrømanlegg fra høyspent omformer til høyspent kaikontakt⁴, og etter forholdene falle under registreringsplikten.

2.2.2 Gjennomføring ved direkte redusert sats

Direktoratet legger til grunn at dersom havneselskapet selv er registrert avgiftspliktig som netteier, jf. saf. § 5-1 bokstav d, vil redusert sats gjennomføres direkte ved at de enkelte forbrukerne er kunder hos havneselskapet, og må levere dokumentasjon for krav på redusert sats til havneselskapet for at selskapet skal kunne fakturere strøm med redusert sats.

Dersom havneselskapet ikke trenger omsetningskonsesjon, men videreformidler strøm over sitt abonnement med nettselskapet, vil de enkelte rederiene ikke ha et kundeforhold til nettselskapet. Direktoratet forutsetter i så fall at havneselskapet innhenter dokumentasjon fra rederiene ved tilkoblingen og blir fakturert redusert sats fra nettselskapet på grunnlag av egenerklæring. I denne forbindelse skal det ikke framgå opplysninger om kundeforhold. Direktoratet forutsetter at forbruket som registreres er avlest fra elektrisitetmåler, og at dokumentasjon for dette oppbevares hos den som videreformidler strømmen.

Direktoratet har vurdert en ordning med kreditering av avgift fra netteier til havneselskapet, som for gass etter saf. § 3-6-12, men ikke funnet at det er særlige hensyn som tilsier en slik

¹ Handlingsplan for landstrøm i Oslo (2012) s. 20

² Bergen Havn, Innføring av høyspent landstrøm (2012) s. 30

³ Ibid.

⁴ Sluttrapport landstrøm Kristiansund (2014) s. 8

ordning for landstrøm. Samtidig vil en slik ordning skape en likviditetsbelastning for havneselskapet inntil dette får avgiften kreditert. Videre har direktoratet vurdert en refusjonsordning. Ved et større antall skipsanløp, dels i utenlandsk fart og med søknader på andre språk enn norsk, finner direktoratet likevel at en slik ordning vil være ressurskrevende, og ikke gi vesentlige fordeler sammenlignet med en ordning med direkte redusert sats. Direktoratet tilrår derfor å gjennomføre redusert sats for landstrøm ved at det gis redusert sats direkte av nettselskapet.

2.2.3 Krav til dokumentasjon

Av kontrollhensyn kreves det erklæring fra den som er ansvarlig for leveringen ombord, eller av rederiet, om at kraften er til bruk om bord i skipet i sjøfart. Erklæringen må identifisere skipet ved navn og kjennemerke. Med tanke på skip med regelmessige anløp, er det åpnet for å benytte generelle erklæringer fra rederiet, med en varighet på opptil ett år. Dokumentasjonen skal oppbevares av mottaker ti år.

Der leverandøren ikke trenger omsetningskonsesjon, men videreformidler elektrisk kraft til skipene over sitt abonnement, må denne selv avgi erklæring til registrert virksomhet. Erklæringen skal ikke inneholde opplysninger om kundeforhold. Dokumentasjonen kan ikke være eldre enn ett år. Leverandøren skal samtidig innhente og oppbevare dokumentasjon fra den som er ansvarlig for leveringen om bord eller av rederiet om at kraften er til bruk om bord i skipet i sjøfart. Den som avgir dokumentasjonen er ansvarlig for at opplysningene er riktige og fullstendige. Dokumentasjonen skal oppbevares av leverandøren og nettselskapet i ti år.

2.3 Krav til bruk i sjøfart

Etter direktoratets syn må kravet til næringsvirksomhet presiseres i forskrift. Det er særlig skip i sjøfart som vil gi en miljøgevinst ved overgang fra bruk av fossile brennstoff til bruk av kraft fra land, mens skip tatt ut av fart gjerne vil være tilkoblet strøm fra land fra før. Etter direktoratets syn bør det derfor oppstilles et grunnleggende vilkår for redusert sats for landstrøm om at skipet brukes i næring og går i sjøfart. Tilsvarende vilkår er stilt i Danmark⁵, Sverige⁶ og Tyskland⁷. Direktoratet legger som de svenske forarbeidene⁸ til grunn at «sjøfart» bl.a. omfatter fartøy som driver gods- og passasjertransport, men også bukséring, berging, isbryting, dykking, fiske og annen fangst samt utleie til allmenheten.

Videre foreslår direktoratet at det presiseres at skip i opplag eller som er varig tatt ut av fart faller utenfor vilkåret om bruk i «sjøfart». Dette gjelder bl.a. skip brukt som bosted, hotell, kontor, verksted eller lager. Direktoratet finner videre at skip under reparasjon, ombygging eller er dokksatt av andre årsaker må forstås som tatt ut av fart, og slik ikke ha krav på redusert sats. Redusert sats skal gi incentiv til å gå over fra bruk av forurensende hjelpemotorer til landstrøm. Ved permanent oppankring, opplag eller verkstedsopphold vil

⁵ LOV nr 578 af 04/05/2015 § 1 stk. 12 "skibet er oplagt eller på anden måde ikke anvendes til søfart"

⁶ Lag (1994:1776) om skatt på energi kap 11 § 3 pkt 2 «som används för sjöfart»

⁷ Stromsteuergesetz § 9 (3) „von Wasserfahrzeugen für die Schifffahrt ... verbraucht wird“

⁸ Regeringes proposition 2009/10:144 s. 34-35

normalt ikke slike motorer være i bruk, og landstrøm vil uansett benyttes. Det er derfor i tråd med formålet med regelverket at slike tilfeller unntas.

2.4 Krav til spenning på 380V

Direktoratet foreslår i utkastet å presisere at landstrømtilkoblingen må ha en minste spenning på 380 V. De finnes i norske havner per i dag både lavspente og høyspente landstrømtilkoblinger mellom 230V og 11kV. Lavspente tilkoblinger på 230V har vært i bruk i lengre tid, særlig for mindre fartøy, mens de nye landstrømanleggene, som i Bergen og Stavanger, i hovedsak er bygd ut med 400V eller høyere. Både Danmark og Sverige har oppstilt et krav om at spenningen må være 380V eller høyere.

Direktoratet legger til grunn at en grense på tilkoblingen på 380V vil forenkle kontroll, og avgrense mot en større gruppe fartøy som kan ha kombinert nærings og fritidsbruk. Videre vises det igjen til at flere havner allerede i dag kan levere landstrøm på 230V til mindre skip, og at behovet for incentiv for utbygging av landstrømsanlegg særlig knytter seg til større skip som krever høyere spenning.

Etter direktoratets syn er det en viss risiko for omgåelse av spenningskravet ved bruk av transformatorer. Sett i sammenheng finner direktoratet likevel at kontrollhensyn og formålet med regelverket tilsier en kombinasjon av krav til tonnasje og spenning, som i Sverige og Danmark.

2.5 Administrative og økonomiske konsekvenser

Direktoratet legger til grunn departementets anslag i St. prp. nr. 1 (2015-2016) av et provenytap på 1-2 mill. kroner årlig, men at dette kan øke dersom bruken av strøm fra land tiltar.

Provenytapet for staten gir tilsvarende besparelse for rederiene, men med fradrag for den administrative byrden ved å måtte levere dokumentasjon til havnen eller nettselskapet. Sett i sammenheng med at dokumentasjonen kan gjelde for inntil ett år, finner direktoratet ikke at det er vesentlige kostnader forbundet med ordningen for rederiene.

For avgiftsmyndighetene knytter det seg særlig administrative kostander til etterberegning og kontroll. Direktoratet finner at det vil være tale om noe økt brukt av ressurser til kontroll, under saksbehandling og i forbindelse med eventuelle rettsaker. Direktoratet peker videre på at ordningen forutsetter at tilbydere av landstrøm har tilfredsstillende utstyr for måling av forbruket til det enkelte skip og betryggende rutiner for å oppfylle krav til registrering av de enkelte leveransene. Med tanke på kontroll fra Tollvesenet antar direktoratet at redusert sats for landstrøm kan innebære ressursbruk tilsvarende 1-2 årsverk, men understreker at dette vil være avhengig av den videre utviklingen og omfanget av bruk av landstrøm.

3. Forslag til særavgiftsforskriften

I særavgiftsforskriften foreslås følgende endringer:

(...)

Kapitel 3. Særskilte bestemmelser om de enkelte avgiftene

(kap. 3-1- kap. 3-19)

Kap. 3-12. Avgift på elektrisk kraft

§ 3-12-6. Redusert sats for datasentre

Ved levering av elektrisk kraft til datasentre med uttak over 5 MW skal det betales redusert sats. Med datasentre menes foretak som har lagring og prosessering av data som sin hovedsakelige næringsvirksomhet. Den reduserte satsen omfatter elektrisk kraft som benyttes til servere, kjølesystem, pumper, belysning, sikkerhetsanordninger, aggregater og anordninger som direkte støtter servernes funksjon.

§ 3-12-7. Redusert sats for skip i sjøfart

Ved levering av elektrisk kraft til bruk om bord i skip i sjøfart med en spenning på 380V eller høyere, skal det betales redusert sats. Sjøfart omfatter ikke skip i opplag, skip som er varig tatt ut av fart, skip brukt til bosted, hotell, kontor, verksted, lager, eller er under reparasjon, ombygging eller er satt i dokk.

§ 3-12-9. Gjennomføring

(1) Leveranser av kraft levert til foretak som nevnt i § 3-12-4, § 3-12-5, § 3-12-6 og § 3-12-7 gjennomføres ved at nettselskapet etter mottatt dokumentasjon leverer kraft med fakturering av redusert avgiftssats. For statskraftkontrakter hvor kraftprisen er avtalt inkludert avgift («1976-kontrakter» og «2 TWh-kontrakter») leveres kraft uten fakturering av avgift. Prisen reduseres med det beløp som tilsvarer el-avgiftssatsen for 1992 (4,15 øre pr. kWh) prisjustert for senere år.

(2) Dersom det for ett abonnement leveres kraft til formål som dels faller innenfor og dels utenfor avgiftssatsen, skal det foretas en fordeling av kraftforbruket.

§ 3-12-10. Dokumentasjon for rett til redusert sats

(1) Foretak med rett til å få kraft levert med redusert sats må legge frem følgende dokumentasjon for nettselskapet:

...

d) egenerklæring om at anlegget har et faktisk uttak over 5 MW. Dokumentasjonen skal også bestå av en bekreftelse fra autorisert elektriker om at det elektriske anlegget har en kapasitet på over 5 MW.

e) egenerklæring som viser mengde kraft som er levert med redusert sats til skip.

Opplysninger om kundeforhold mv. skal ikke framkomme av erklæringen. Leveringen skal kunne dokumenteres med erklæring fra bruker av kraften med opplysninger om fartøyets navn, kjennemerke og tonnasje. Generelle erklæringer kan gis av rederiet.

Nevnte forskriftsendringer innebærer en forskyvning av nummereringen i saf. kapittel 3-12. Dagens §§ 3-12-6 til 3-12-15 vil bli §§ 3-12-8 til 3-12-17. Henvisningen i dagens § 3-12-11 må endres fra § 3-12-6 til § 3-12-8.